

Fragment din cartea Mădălinei DUMITRU¹⁶

Închisă în mod forțat cu cheia în cameră ca la închisoare

După ce am fost răpită de autorități în data de 1 aprilie 2004, am fost încredințată familiei surorii mele unde, literalmente, am fost sechestrată. Polițiștii m-au dus cu duba acasă la sora mea în Constanța, în zona Delfinariu. Acolo, am fost reținută și cazată cu forța împotriva voinței mele, de către organele de cercetare penală, la familia surorii mele, Florentina și Marian Iordache. Când am ajuns acasă la sora mea am fost percheziționată până la piele de către acea femeie care spusese că este medic și mi-au fost luate bunurile personale, acte de identitate, banii, telefonul mobil, fiindu-mi astfel imposibilă orice posibilitate de a lua legătura cu exteriorul. Timp de o săptămână am fost închisă cu cheia într-o cameră. Acolo nu aveam toaletă, așa că de fiecare dată când aveam nevoie trebuia să strig să-mi descuie cineva ușa. Florentina, sora mea, mi-a dat atunci un borcan cu capac pe care să îl folosesc dacă voi avea nevoie urgentă la toaletă și ei nu erau disponibili. După această primă săptămână, sumbră și sinistră, a fost luată decizia Autorității Tutelare de a fi încredințată familiei surorii mele. Zilele grele au continuat. Eram într-o stare accentuată și continuă de frică. Nu mai aveam încredere nici în familia mea. Noaptea aveam vise înfricoșătoare cu spitale din care îmi doream să evadesc și în care alergam, fiind urmărită de medici care vroiau să-mi facă rău. Alergam, alergam, dar nu găseam ieșirea și în același timp se petrecea ca în vis să se stingă lumina. Mă trezeam noaptea țipând, iar în cameră era complet întuneric. Atunci stările de frică și de panică se amplificau. Nu aveam nicio viziune în cameră. Noapte de noapte transpiram abundent din cauza spaimei. Plângeam aproape mereu cu suspine. Realitatea era precum un coșmar.

Casa surorii mele a fost păzită permanent de angajați ai Poliției și ai SRI. Sora mea Florentina și soțul ei Marian au fost convinși de către polițiști și procurori să pactizeze împotriva mea. Astfel, ei au complotat cu organele de anchetă, și la ordinele anchetatorilor și m-au ținut sechestrată în casă. Direcția pentru Protecția Copilului Constanța, în colaborare cu reprezentanții Parchetului și ai Poliției, contra voinței mele, luându-mă din custodia mamei mele, în data de 7 aprilie 2004, prin Hotărârea nr. 696 m-au încredințat familiei surorii mele Florentina și Marian Iordache (cei doi având și calitatea de martori în Dosarul de cercetare penală 720/P/2003 și dosarul de instanță 420/85/2005). Avocata mea, Adina Solomon, a efectuat o serie de demersuri juridice pentru a nu-mi fi încălcate drepturile și libertățile fundamentale, inclusiv pentru a-mi fi respectat dreptul la apărare (de a alege un avocat care să mă reprezinte). Toate eforturile ei au rămas fără succes sau au fost respinse nejustificat de către organele de anchetă. De exemplu, în data de 2 aprilie 2004 avocata mea, Adina Solomon, a transmis procurorului-general al Parchetului de pe lângă Curtea de Apel București, Memoriul nr. 578 (remis la 5 aprilie 2004), prin care a reclamat modul în care a fost îndepărtată de mine după incidentele de la IML și a solicitat

16 Fragment din volumul Mădălinei Dumitru, *The Broken Flight*, Nathabooks, 2023, pp. 63-69.

astfel indicarea locului în care sunt deținută și temeiul legal pentru aceasta. A cerut să participe la toate procedurile judiciare care mă privesc și anularea acelor care nu au fost efectuate în fața unui avocat.

Un alt demers a fost făcut de către avocata mea în data de 14 aprilie 2004. Aceasta a efectuat o Sesizare către Direcția Județeană de Protecție a copilului Constanța, prin care a reclamat încălcarea condițiilor de fond și de formă cu ocazia încredințării mele familiei surorii mele, prin Hot.696/07.04.2004, dar și condițiile materiale și morale inumane în care trăiam, care afectau în mod grav dezvoltarea și creșterea mea

Acest demers abuziv al Direcției pentru Protecția Copilului din municipiul Constanța a fost făcut la cererea procurorilor și polițiștilor. Eu nu am făcut o asemenea cerere de a fi mutată din custodia mamei mele în cea a surorii mele și nici nu am fost de acord cu acest plasament.

Astfel am ajuns să fiu sechestrată chiar în casa surorii mele. Aceasta locuia chiar vizavi de casa părintească unde mi-am petrecut copilăria fericită, de unde ne-am mutat în urmă cu câțiva ani. Amintirile copilăriei mele fericite se scufundau în întunericul abisului în care am fost aruncată de abuzurile realizate de autoritățile române, mână în mână chiar cu propria-mi familie. Mi s-a interzis orice legătură cu exteriorul. Casa era păzită non-stop. Permanent angajați ai Poliției și ai SRI se aflau în fața porții, ori într-o mașină, ori patrulând pe stradă. Priveam printre scândurile de la gard strada unde obișnuiam să mă joc, când eram mică, cu copii vecinilor. Plângeam ore în șir în fața gardului închisorii mele. Era precum un teribil coșmar. Trăiam o stare de teroare aproape continuă. În primele șapte zile în care am fost sechestrată la sora mea, Remus nu a știut nimic de mine. Au fost zile îngrozitoare. Sora și cumnatul meu mă băteau zilnic și mă țineau nemâncată, ca să îmi bag mințile în cap. Sora mea mi se adresa permanent cu apelativul „târfo” sau „prostituato”. Mi-am dat seama odată cu trecerea timpului că toată această batjocură a fost determinată de isteria publică declanșată împotriva MISA, de calomniile și de vacarmul mediatic care s-a creat în jurul școlii de yoga, de scandalul în care am fost și eu târâtă fără voie și fără drept de apel. Nu vreau să o scuz pe sora mea pentru modul în care s-a comportat, dar cred că principalii responsabili de disensiunea dintre mine și familie au fost cei care au generat această mediatizare diabolică a cazului meu. Pentru aceasta se fac vinovați atât procurorii, polițiștii, angajații serviciilor de informații, dar și jurnaliștii. Presa a juisat folosind imagini indecente cu mine de la percheziții, plasând acuzații neverificate și neadevărate, exprimând la adresa mea o ură nejustificată și o stare ostilă permanentă. Era ca și cum presa manifesta o poftă teribilă de a mă chinui, de a mă batjocori, de a mă umili, de a mă desființa. Oare de ce? Aceasta atitudine generalizată, complet iresponsabilă și lipsită de orice etică profesională a presei românești nu o pot uita. Ceea ce s-a petrecut în cazul meu este cu totul inacceptabil. Am descoperit ulterior, în unele cărți, că într-un mod similar se manifestau ziaristii la începuturile comunismului.

Relația cu sora mea era în acele zile extrem de tensionată. M-au închis într-o cameră, într-un corp de casă dărăpănat, în care nu mai locuise nimeni de foarte mult timp. Nu puteam să dorm noaptea din cauza umezelii, a igrasiei și a mucegaiului de pe pereți. Aproape că mă îmbolnăvisem din acea cauză. Nu aveam voie să ies din casă. Sora mea îmi repeta până la saturație:

- Nu care cumva să ieși din curte, că ne faci mari probleme!

Aș fi vrut enorm de mult să pot să îl sun pe Remus, să-i spun ce mi s-a petrecut și unde m-au dus polițiștii, dar sora mea mi-a spus că telefonul lor fix este urmărit și ascultat și, de asemenea, este și parolat, iar dacă aș fi sunat de pe acel telefon și polițiștii ar fi aflat că ei m-au lăsat, atunci ar fi putut avea probleme. Soțul surorii mele și-a luat concediu pentru a fi acasă și a mă păzi. Am aflat de la unul dintre polițiștii care păzeau casa și care mai intrau uneori să bea o cafea că Florentinei i s-a promis că dacă vor coopera așa cum li se cere i se va oferi un post de secretară la Poliția din Constanța, plus alte beneficii, cum ar fi că lui Marian i se va da un salariu mai mare.

Atunci eu am întrebat-o:

- Dar tu ce faci? Tu mă vinzi?

Răspunsul ei a fost:

- Păi... și eu am un copil de crescut... Alina, fiica ei este mică și probabil considera că este necesar să facă cumva să îi ofere cele necesare. Sora mea, care și atunci, dar și acum este casnică, probabil s-a gândit că astfel îi va face bine fiicei ei. Polițiștii i-au spus, fapt care l-am aflat ulterior de la mama, că toate acele beneficii le vor primi dacă mă vor păzi și nu voi mai da nicio declarație nouă.

Pe Remus l-am văzut prima dată după o săptămână de la evenimentele de la IML. Remus a aflat dintr-un articol în ziar că voi fi prezentă la Direcția pentru Protecția Copilului din Constanța la o audiere. În a șaptea zi de când eram la Constanța trei persoane de la Direcția pentru Protecția Copilului, două femei și un bărbat, au venit la sora mea acasă și m-au dus la sediul instituției. Una dintre femei, când s-a prezentat, mi-a spus că are același nume ca și mine, Mădălina.

- Bună Mădălina. Sunt psiholog Mădălina Meirosu. Încântată să te cunosc, mi-a spus în timp ce mi-a întins cordial mâna. Vrei să devenim prietene? Poți avea deplină încredere în mine, sunt întrutotul de partea ta, să știi. Vreau să te ajut cu tot ce pot. Spune-mi ce ai pe suflet?

Mă simțeam de parcă aveam un deja-vu cu experiența teribilă pe care am avut-o în seara de 18 martie 2004 la interogatoriul sinistru de la parchet. Însă și de această dată am fost credulă și naivă. Speram din tot sufletul ca ea să mă ajute. Am aflat că la Direcția pentru Protecția Copilului urma să aibă loc o ședință în care se decidea unde voi rămâne timp de 6 luni până când voi împlini vârsta de 18 ani.

Am fost întrebată dacă doresc să locuiesc la sora mea. Le-am spus atunci foarte clar, fiind foarte fermă și hotărâtă ca NU doresc să locuiesc la familia surorii mele și că vreau să mă întorc neapărat în București la liceu și la iubitul meu Remus.

Una dintre persoane m-a întrebat insidios:

- În Costinești sunt yoghini?

- Da, am răspuns. Abia apoi am înțeles de ce au ținut cu tot dinadinsul să nu mă trimită în custodia mamei mele, care locuiește în Costinești.

- O să fugă, mai mult ca sigur, de la mama ei la reședința yoghinilor, au comentat între ei.

Directoarea Munteanu Eugenia mi-a spus:

- Reprezentanții direcției pentru Protecția Copilului au fost contactați de către mama

ta, care ne-a rugat să o ajutăm, pentru că nu se mai poate înțelege cu tine din cauza influenței nefaste a celor din MISA.

- Nu cred așa ceva, am replicat. Nu cred că mama a spus așa ceva. Mama îi cunoaște din tabăra de vară pe yoghini. Ea știe că aceștia sunt oameni cumsecade. În plus, chiar are niște prietene de la MISA care locuiesc în Costinești și pe timp de iarnă și cu care se înțelege chiar foarte bine, unele fiindu-i chiar foarte apropiate.

Totuși, curioasă fiind, ulterior am întrebat-o pe mama:

- Mama uite ce mi-au zis cei de la Protecția Copilului din Constanța. Și i-am povestit toată tărășenia. E adevărat?

- Cum să fie adevărat mamă, doar mă cunoști. Știi că Luminița a făcut-o. Ea nu-i suportă pe yoghini. S-a dat la telefon ca fiind eu. Asta a fost.

Astfel, i-au anulat mamei mele calitatea de tutore capabil să aibă grijă de mine până la majorat și au împuternicit-o pe sora mea mijlocie, Florentina care știuse de toată această mașinațiune cu aceasta atribuție și cu care fusese de acord.

- Nu! Am spus încă o dată foarte clar că nu vreau să mai rămân la sora mea. Doresc să mă întorc în București să îmi continui studiile.

- Trebuie să rămâi la familia surorii tale până când împlinești vârsta de 18 ani.

Am refuzat vehement aceasta. Am crezut că mă voi sufoca când am auzit decizia care fusese luată iarăși în locul meu. Atunci directoarea Munteanu Eugenia, mi-a spus:

- Poți să te întorci în București, doar cu condiția ca să ai în permanență un însoțitor delegat de noi, a spus directoarea.

- Nu, doamnă directoare, nu sunem de acord cu această variantă a însoțitorului. Vă rog să dispuneți să fie plasată la noi, a răspuns Florentina.

Am început să plâng, să tremur. Nu vroiam să rămân în casa aceea având în vedere prin ce trecusem acolo! Le-am spus atunci celor de la protecția copilului:

- Florentina și Marian mă bat și nu îmi dau de mâncare.

Atunci sora mea a sărit strigând:

- N-o credeți! Minte!

Am început să plâng și să dau detalii în legătură cu situațiile prin care mă pusese sora mea și cumnatul meu în acele zile. Atunci sora a intervenit și a spus:

- Zice orice numai să fie lăsată să plece! Minte!

Nu îmi venea să cred că și sora mea era la fel ca și procurorii. Simțeam că o să-mi pierd mințile. Atunci a intrat un bărbat în birou și l-am auzit că i-a spus doamnei directoare că este un băiat afară, pe nume Remus, care zice că este prietenul fetei. Atunci directoarea i-a spus:

- Solicită un echipaj de poliție pentru a evita eventualele incidente și, din cauză că fata este după cum se vede agitată, să chemi și un echipaj de la ambulanță.

Când am ieșit din sediul respectiv l-am văzut pe Remus, am fugit spre el și i-am sărit în brațe. Simțeam că îmi venise inima la loc și parcă puteam să respir normal. Dar aceasta a fost doar pentru câteva momente. Am auzit-o pe sora mea care a început să mă strige într-un fel teatral și mios. Atunci a venit spre mine un bărbat îmbrăcat în trening.

- Pleacă imediat de lângă Remus! și i-a făcut semn cumnatului meu să vină să mă ia.

Îl țineam pe Remus strâns și nu vroiam să plec. Atunci Remus l-a întrebat pe bărbat

respectiv.

- Cine sunteți dumneavoastră? Vă rog să îmi prezentați o legitimație.

Bărbatul l-a bruscat pe Remus, i-a sucit mâna la spate și l-a lovit cu pumnul în stomac. El a icnit și s-a aplecat de durere. Toate acestea s-au petrecut sub ochii mei și de față cu alți oameni. Nimeni din cei aflați acolo nu a intervenit. Eu am izbucnit în plâns văzându-l bătut și voiam să văd ce a pățit. Apoi l-au luat și l-au urcat cu forța într-o dubă de poliție. Am aflat după un timp că fusese dus la sediul poliției din Constanța, unde a și primit în mod abuziv o amendă pentru deranjarea ordinii publice. Cumnatul meu m-a luat cu forța de acolo și m-a băgat în mașina lui personală. Mă zbăteam și plângeam, vroiam să fiu împreună cu iubitul meu Remus. În mașină era și sora mea care a început să țipe la mine și să-mi adreseze cuvinte vulgare. Am ajuns din nou de unde plecasem de dimineață, la casa închisoare și m-am retras resemnată în camera mucedă și rece. Am prins un moment de neatenție a surorii mele și am înfășcat cheia de la cameră, cu care m-am ferecat pe dinăuntru de frică să nu mă mai bată. Pe Florentina o apucase o stare parcă de turbare voia să intre peste mine și să mă bată. Mai spre seară, după ce s-a mai liniștit, am putut să ies și să cerșesc ceva de mâncare. Eram lihnită după o încă zi de teroare cumplită.

Massimo Introvigne, „MISA, Gregorian Bivolaru și persecuția: o nouă carte, scrisă de Mădălina Dumitru”¹⁷

Totul a început cu o fată minoră cu care maestrul spiritual român a fost acuzat că ar fi avut o relație. Acum, ea ne spune povestea ei.

Era în dimineața zilei de 18 martie 2004. Două fete dormeau liniștite într-un apartament confortabil din București. În apartament era cald, fetele fiind parțial dezbrăcate. Dintr-o dată, au auzit zgomotul unor geamuri și al unei uși sparte, iar peste douăzeci de mascați - bărbați și femei - au dat buzna în apartament. La început, fetele au crezut că este vorba de niște hoți. Apoi, și-au dat seama că aveau de-a face cu jandarmii. Fetele au fost imobilizate, fotografiate și filmate așa cum erau, cea mai mare dintre ele fiind cu sânii la vedere. Ofițerii au spart toată mobila și au confiscat calculatoare și corespondență, precum și obiecte personale și bijuterii pe care fetele nu le vor mai recupera niciodată.

„Am auzit comenzile brutale”, își amintește fata mai tânără, „dar nu le puteam înțelege. Eram complet îngrozită. Unul dintre jandarmi s-a repezit la mine foarte violent, m-a tras deoparte și m-a trântit cu fața la pământ. M-a lovit foarte tare din lateral cu bocancul în sânul drept. Am început să țip de durere, iar apoi m-a tras de păr și mi-a ordonat să tac. Aproape că nu mai aveam aer. Îmi simțeam gura înțeleștată. M-au pus cu forța la pământ.

¹⁷ Massimo Introvigne, "MISA, Gregorian Bivolaru, and Persecution: A New Book by Mădălina Dumitru," *Bitter Winter*, 2/24/2024 - <https://bit.ly/3y7dELI>.

Mi-am dus mâinile la piept, pentru că sânul lovit cu atâta cruzime mă durea foarte tare. Am închis ochii, sperând copilărește că poate acel coșmar teribil se va sfârși. Nu puteam să respir din cauza terorii. În acele momente, credeam că ne vor împușca și că voi muri. Timp de câteva ore, nu m-au lăsat să mă ridic de pe podea, nici măcar pentru o clipă. Dacă mă mișcam, țipau la mine. Câțiva bărbați mascați își țineau armele îndreptate spre noi. În tot acest timp am fost filmate”.

Numele fetei mai mici era Mădălina Dumitru. Ambele fete erau membre ale unei noi mișcări religioase cunoscute sub numele de Mișcarea pentru Integrare Spirituală în Absolut (MISA). Grupul fusese fondat de maestrul spiritual român Gregorian Bivolaru, care la vremea respectivă era iubitul fetei mai mari ca vârstă din apartament. Cele două fete nu aveau de unde să știe aceasta, însă respectiva descindere era doar unul dintre cele 16 raiduri desfășurate simultan în anumite locații MISA din România de către militari ai forțelor speciale, mascați și înarmați cu mitraliere și pistoale Makarov, în unele cazuri însoțiți de procurori și de cameramani de la televiziune. A fost un exemplu tipic al raidurilor militarizate realizate dimineața devreme împotriva „sectelor”, la care este invitată și mass-media și care au fost studiate de Susan Palmer și Stuart Wright. Acestea servesc doar rareori vreunui scop util de aplicare a legii, în cea mai mare parte funcționând ca un fel de teatru baroc ce este menit să arate presei și societății că politicienii sunt vigilenți în privința „sectelor” și că acestea din urmă nu vor fi tolerate.

În anul 2022, am publicat prima carte academică în limba engleză referitoare la MISA. Eram conștient de rolul important al Mădălinei Dumitru în istoria mișcării, însă i-am protejat dreptul la intimitate referindu-mă la ea doar cu inițialele „M.D.”. Acum, ea a decis să iasă în public și să spună povestea cu propriile cuvinte, într-o carte de 585 de pagini intitulată *Zborul frânt*. Aceasta este în mod clar o carte emică, conținând unele detalii pe care cititorii le pot găsi greu de crezut. Cu toate acestea, povestea Mădălinei a fost confirmată de deciziile Curții Europene a Drepturilor Omului, de Curtea Supremă din Suedia și de o Curte de Apel din România.

Raidurile din 18 martie 2004, supranumite „Operațiunea Christ”, au fost anunțate de autoritățile române ca fiind „cea mai mare operațiune împotriva traficului de droguri și de persoane din istoria României post-revoluționare”. Cu toate acestea, nu a fost găsit nici un drog, acuzațiile de trafic de persoane au fost ulterior respinse de instanțele românești și nici o femeie nu s-a plâns că ar fi fost abuzată sexual de către Bivolaru. Printre practicile MISA se numără și aceea a erotismului sacru bazat pe continență, sau orgasm fără ejaculare, dar care nu a fost impus sau forțat asupra niciunei persoane. Astfel, procurorii și poliția au rămas cu mâinile goale. Singura lor speranță era Mădălina. Ea avea 17 ani, iar vârsta de consimțământ pentru relații sexuale în România la acea vreme era de 15 ani (acum este de 16 ani). Cu toate acestea, legislația românească consideră că relațiile sexuale între un profesor și un elev constituie infracțiune, iar procurorii au susținut că Bivolaru putea fi considerat „profesorul” ei, prin faptul că el preda yoga. Dacă ei puteau dovedi că acesta a avut o relație sexuală cu Mădălina, erau convinși că îl puteau astfel acuza și trimite la închisoare.

Problema însă – explică Mădălina – este aceea că Bivolaru nu a fost niciodată instructorul ei de yoga (poate doar indirect, prin faptul că este liderul mișcării). De

asemenea, ea neagă categoric că ar fi făcut vreodată sex cu el. Ea povestește cum, după descinderea terifiantă în apartamentul ei, a fost dusă la Procuratură, i s-a refuzat asistența unui avocat, a fost abuzată fizic și verbal și amenințată că va suporta consecințe grave dacă nu va semna o scurtă declarație cum că s-ar fi culcat cu Bivolaru. Ea a semnat, a plecat acasă, iar a doua zi a venit din nou cu un avocat, dând procurorului o declarație în care spunea că prima dată a semnat sub constrângere și că respectivul conținut nu era adevărat.

Cu toate acestea, procurorul a decis să ignore cea de-a doua declarație și să o ia în considerare doar pe prima. Bivolaru a fost arestat, eliberat, iar apoi a fugit în Suedia. El a fost găsit nevinovat în România în procesele de fond și Curtea de Apel, dar a fost condamnat de Curtea Supremă la șase ani de închisoare pentru o singură infracțiune, presupusa relație sexuală cu „cursanta” sa de 17 ani, Mădălina. Cu toate acestea, Curtea Supremă suedeză a ordonat autorităților suedeze să îi acorde azil, după ce a ascultat mărturia Mădălinei și a concluzionat că povestea ei este eminentemente credibilă. Curtea Supremă suedeză a stabilit că urmărirea penală din România a lui Bivolaru a fost motivată politic și că acesta merita azil în Suedia.

Totuși, în 2016, Bivolaru a fost arestat în timp ce călătorea în Franța, o țară nu tocmai prietenoasă cu „sectele”, fiind apoi extrădat în România. El a fost eliberat în 2017, dar a fost acuzat în Finlanda de abuz sexual și trafic de persoane. La cererea autorităților finlandeze, el a fost inclus pe lista europeană a fugarilor căutați. A fost acuzat de abuz sexual asupra unor discipoli finlandezi de sex feminin în Franța. Deși nu a vizitat niciodată Finlanda, el a fost acuzat că le-ar fi „spălat pe creier” pe adeptele MISA din ashramul din Helsinki prin videoclipuri și prin unii instructori MISA locali, astfel încât, până în momentul în care l-au întâlnit la Paris, acestea ar fi fost determinate să considere dezirabilă intimitatea sexuală cu Bivolaru. El neagă toate acuzațiile, dar aceasta este o poveste în care Mădălina nu este implicată.

Ceea ce aflăm din carte este cursul vieții Mădălinei și cum a aflat de MISA de la un membru al mișcării pe nume Grigore Țiplea, client la restaurantul surorii sale, unde lucra ca ospătăriță. În scurt timp, ei au devenit iubiți. Deși Grigore nu a fost într-un totuși sincer cu ea, așteptând luni de zile înainte să-i mărturisească faptul că avea o relație stabilă cu o altă femeie, Mădălina încă îi este recunoscătoare pentru că datorită lui a aflat de MISA. Prenumele său, Grigore, este similar cu cel al lui Bivolaru, Gregorian, iar atunci când poliția i-a confiscat jurnalul personal, ce conținea detalii intime despre Țiplea, căruia ea îi spunea Grig sau G, aceștia l-au dat presei pretinzând că ar fi existat în el mărturisiri referitoare la relații intime între fată și Bivolaru. De fapt, datele însemnărilor din jurnal arată că aceasta ar fi fost imposibil, iar Mădălina publică în cartea sa mai multe fotografii ce confirmă relația ei de iubire cu Țiplea.

Mult mai satisfăcătoare a fost relația ei ulterioară cu un alt cursant MISA, Remus Lomoș, care a susținut-o în timpul zilelor teribile care au urmat raidului din 2004, în ciuda faptului că instanța i-a ordonat să rămână în grija unei surori ostile, al cărei soț, susține Mădălina, a încercat să o abuzeze sexual. Din nefericire, după ce s-au logodit pentru a se căsători, Remus a murit într-un accident de mașină în Germania.

Mădălina a continuat să fie cursantă MISA, iar mărturia ei l-a ajutat pe Bivolaru,

pe lângă faptul că i s-a acordat azil în Suedia, să fie găsit nevinovat în România de către Tribunal și Curtea de Apel. Ea povestește, de asemenea, cum hotărârea Curții Supreme a inversat spectaculos deciziile anterioare. Ea concluzionează că acuzația cum că Bivolaru ar fi avut relații intime cu ea a fost motivată politic și instrumentată de un procuror ce era implicat în mai multe scandaluri politice.

Situația justiției românești, însă, este descrisă de Mădălina ca nefiind fără speranță. Deși subliniază presiunea enormă pe care o exercită presa – care calomniază pe oricine îndrăznește să pună sub semnul întrebării acțiunile îndreptate împotriva MISA, inclusiv politicieni, judecători și cercetători – ea consideră ca fiind de bun augur deciziile repetate, acum definitive, ce clarifică faptul că nici Bivolaru, nici alți lideri MISA nu sunt vinovați de trafic de persoane. După cum a scris judecătoarea Ariana Ilieș de la Secția penală a Tribunalului Cluj în decizia sa din 2015, „Scopul real și evident al punerii sub acuzare și al urmăririi penale a inculpaților [pentru trafic de persoane] nu a fost acela de a-i trage la răspundere penală, ci de a desființa această școală de yoga prin descurajarea membrilor săi de a-și exercita libertatea de conștiință”. Deși cuvintele „trafic de persoane” evocă imediat prostituția forțată și crima organizată, în cazul MISA acestea se refereau la faptul că, pe baza conceptului de „karma-yoga”, membrii lucrau ca voluntari pentru mișcare fără a primi un salariu. „Practic”, a scris judecătoarea Ilieș în decizia sa, „acest caz se bazează în întregime doar pe interpretarea complet ilegală și în afara contextului pe care Parchetul o dă termenului « karma-yoga », pe care îl definește ca fiind « muncă obligatorie ». Cu toate acestea, declarațiile martorilor acuzării și ale martorilor apărării, luate de instanță, arată ce înseamnă acest concept și de ce el nu poate fi asociat cu nicio formă de exploatare”.

MISA nu este singura mișcare împotriva căreia au fost aduse acuzații de trafic de persoane și chiar de exploatare prin prostituție. Deși nu menționează cazul argentinian al Școlii de yoga din Buenos Aires, care are multe elemente similare, nici Calea Guru Jára din Republica Cehă, Mădălina evidențiază unele paralele cu mai multe mișcări și chiar acuzațiile false aduse mișcării Falun Gong în China. În acest caz, ea se bazează în principal pe surse publicate, care nu sunt întotdeauna pe deplin exacte, deși are dreptate în identificarea unui model general de ostilitate care generează persecuție.

Ea pune, de asemenea, întrebarea dificilă de ce MISA a fost supusă unei persecuții atât de ieșite din comun în România. Ea identifică două motive. Unul este moștenirea comunistă. Spiritualitatea alternativă și liderii acesteia, printre care se numără și Bivolaru, a început să fie persecutată în timpul regimului Ceaușescu, iar mai mulți ofițeri de poliție și procurori din perioada comunistă și-au păstrat pozițiile în România democratică.

Cel de-al doilea motiv este încercarea politicianilor corupți – inclusiv a premierului social-democrat Adrian Năstase, care a ajuns la închisoare – de a distra atenția publicului de la scandalurile politice, făcând ca mass-media să se concentreze pe „secte” în general și pe povestea succulentă, asociată cu sexul, a MISA, în special. De asemenea, politicienii au fost acuzați că au tolerat traficul foarte real de minore ce chiar au fost forțate să se prostitueze, iar urmărirea penală a MISA pentru un trafic de persoane inexistent dă impresia că aceștia „fac ceva” în legătură cu această problemă.

Referirea la Năstase este un bun exemplu de aspecte conținute în cartea Mădălinei pe care cititorii le pot găsi greu de crezut, dar care sunt susținute de documente sau de

hotărâri judecătorești. La sfârșitul anului 2004, 1.500 de pagini de transcrieri ale unor ședințe interne ale PSD, partidul lui Năstase, au fost scurse în presă și postate pe internet. Acolo, cazul MISA era menționată în repetate rânduri ca o operațiune de tip „pâine și circ”, creată pentru a distra atenția populației de la scandalurile PSD.

Faptul că Mădălina și-a spus povestea într-un mod credibil a fost confirmat de Curtea Supremă din Suedia, iar faptul că poliția și forțele speciale românești au acționat cu o brutalitate incredibilă în raidul din 18 martie 2004 a fost concluzia Curții Europene a Drepturilor Omului în decizia „Amarandei și alții împotriva României” din 26 aprilie 2016. Un număr de 26 de membri ai MISA care au fost tratați cu brutalitate în timpul raidurilor au obținut 291.000 de euro despăgubiri. În paranteză fie spus, Mădălina menționează și decizia Curții Europene a Drepturilor Omului din 2014 prin care i s-a dat dreptate Danei Ruxandra Atudorei, o fată pe care o cunoștea și care la vârsta de 19 ani a fost internată cu forța într-un azil psihiatric și ținută sub droguri psihofarmacologice grele în încercarea de a o „deprograma” și de a o convinge să părăsească MISA. În mod evident, Mădălina scrie dintr-o perspectivă emică, în calitate de cursantă MISA, dar cele mai îngrozitoare detalii ale poveștii sale au fost confirmate de instanțele de judecată.

Viața Mădălinei a fost ruinată de cei care au încercat să o folosească împotriva lui Bivolaru și a MISA. Când își vizitează satul natal, susține ea, este insultată și agresată fizic de oameni care o numesc „prostituată” și „femeie decăzută”. Aceasta nu din cauza ei. „Am fost un pion involuntar”, scrie ea, „într-un complot mult mai mare, care avea ca scop distrugerea școlii de yoga MISA.”

Traducere de Camelia Marin